

[Handelsministeren.]

lidt som fremskridtsordføreren, mange konkrete spørgsmål, men fremsatte den påstand, at der ikke var sket noget, som kunne motivere, at regeringen indtog den afventende holdning, vi indtager nu. Der vil jeg altså gentage det, jeg lige har sagt til hr. Karlskov Jensen, nemlig at de betingelser, vi mener skal opfyldes, ikke er opfyldt, og derfor er vi nødt til at indtage denne afventende holdning.

Hr. Langsted mente, at redegørelsen nærmest gik ind for et nulvækstsamfund, og postulerede, at det havde jeg også tidligere givet udtryk for var det ideelle. Det vil jeg nu ikke skrive under på at jeg har givet udtryk for, og jeg vil heller ikke skrive under på, at redegørelsen går ind for det. Det, der er tale om, er, at man må erkende, at den økonomiske vækst ikke er, som den var i 1960'erne, og næppe heller vil blive det, og at der er en række forhold, der begrunder, at vi må behandle en del naturlige ressourcer med større forsigtighed, end vi gjorde det i 1960'erne.

Det medfører, at vi på en række punkter ikke bare kan bruge løs af ressourcerne, men må anvende dem efter en møjsommeligt lagt plan, som vi helst skal aftale med de lande, der har disse naturlige ressourcer. Derfor bør vi indgå nogle globale aftaler mellem u-lande og i-lande om dette. For energiens vedkommende er det jo helt åbenbart, at det vil være gunstigt med sådanne aftaler mellem dem, der producerer energien, og dem, der forbruger den, og det er det, vi har arbejdet meget intenst på i de seneste år. Men hvad resultatet end bliver af sådanne aftaler, er det helt klart, at man må spare mest muligt på energien, og det kan sikkert godt medføre en vis generel økonomisk vækst, men altså begrænset og med overvægt på det kvalitative.

Hr. Gert Petersen savnede det, som de tidligere ordførere mente jeg havde haft for meget af, og det var navnlig noget mere styring, noget mere planlægning. Hr. Gert Petersen var ligeledes skuffet over, at den alternative energiplan ikke var blevet behandlet grundigere. Jeg mener, at vi løbende må drøfte både den plan, der bliver kaldt den alternative energiplan, og andre alternative planer, som kan supplere, uddybe eller eventuelt korrigere regeringens energiplan.

Vi er meget interesserede, som jeg også har sagt i redegørelsen, i, at der fremlægges så-

danne planer i debatten, men der forestår en del grundige overvejelser og beregninger, som må til, før man kan lægge sig på nogle faste standpunkter vedrørende f. eks. varmeplanens gennemførelse. Dem har vi sat i gang; vi har bedt forskellige om at være med i udarbejdelsen af en varmeplan, men før den er udarbejdet, og før vi ved noget mere om de danske naturgasforekomster, før vi ved noget mere om, hvilke aftaler vi kan indgå med andre lande, navnlig Norge, om at aftage deres naturgas, og om samarbejde med andre aftagere, navnlig Sverige, vil det ikke være muligt så sikkert, som det er gjort i den alternative energiplan, at sige noget om, hvordan man kan forsyne sig i forhold til de oprindeligt opstillede mål. Vi mener, at vi godt kan fremskynde nogle dele, hvad vi også har gjort i den plan, vi har fremlagt, men man kan ikke uden videre fremskynde alle de dele, som vi i energiplanen har forudset at man skal anvende op til midten af 1990'erne.

Det er også det, jeg mest kritisk kan indvende mod VS' forslag, at det ikke er realistisk blot at fremskynde en række af de energistørrelser, som er indeholdt i regeringens energiplan, for der forudsættes en række ting i planen, som ikke kan være opfyldt i løbet af det korte åremål, som VSerne har foreslået.

Hvad angår solenergien, vil jeg sige, at regeringen intet har imod en fremskyndelse af arbejdet med en videreudvikling af solenergi, tværtimod. Men for det første er der selve solfangerne, som man næppe kan opfinde noget mere nyt om, da det er en relativt enkel proces. De kan kun udvikles teknologisk, som jeg også har nævnt det i mit svar til hr. Erik Holst. For det andet er der spørgsmålet om at lagre energien, og det er et fænomenalt indviklet og vanskeligt problem. Det må man forske mere i, før man bare kan sætte en hel masse i gang og forlade sig på, at denne solenergi kan tilfredsstille en masse behov.

Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Ib Nørlund. Det var interessant at høre, at denne gamle katastrofeteoretiker næsten var helt utilpas ved, at præsident Carter var begyndt at bryde kommunisternes monopol på dette område. Men jeg er nu en del enig med præsident Carter i, at der er grund til at være nervøs for udviklingen i 1980'erne, hvis man bare lader stå til, og derfor bør man altså gøre en indsats for at hindre en katastrofe i 1980'erne.